

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: HELLEBÆK

Citation: Hauch, Carsten: "HELLEBÆK", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder*. - 1929, udg. af POUL SCHJÆRFF , 1926-29, s. 255. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-workid86208/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: *Poetiske Arbejder*. - 1929

Dybt bag det visnede Løv sig gjemmer en hemmelig
Tanke
Om Gjenfødelsens Magt; den skjulte Knop er til-
stede,
Minder endnu bag Vintersnee om Opstandelsens
Foraar,
Og om det Liv, der aldrig skal døe; naar den deilig-
ste Pragtblomst
Blegner i Støvets Land, da glimte de evige Stjerner
Høit paa det natklare Blaa med dobbelt Glands, og
hvad Dagen
Aldrig at skimte formaacr, det i Midnatsmørke vi
skue.
Derfor, Du hellige Høst, er Du Jordens Ven, og Dig
elsker
Høit hver alvorlig Natur, Du Naturens tragiske
Musa;
Thi naar Jordlivsglandsen henveires i Støv og i
Stormvind,
Drager Dit evige Lysvæld Menneskets Blik mod det
Høie.

HELLEBÆK.

Sangrige Danmark, Du Moder til Helte,
Smilende mildt under Bølgenes Dands,
Aldrig jeg skued Dit søgrønne Bælte,
Smykket med Perler, i skønnere Glands.

Alt hvad er spredt for den Vandrendes Øie
Rundt i vort Land, det har samlet sig her,
Kornrige Dale med grønklædte Høie,
Indsø med Hav og de deiligste Træer;

Duftende Kløver bag dæmrende Skove,
Mægtige Bøge, der speiles i Vand,
Roser, der blusse ved rullende Vove,
Rislende Bække, der lege ved Strand.

Snekker, der Vei gennem Dybet sig baner,
Færdes paa Søen i tusinde Tal,
Glide paa Bølge, liig sneehvide Svaner,
Himlen sig speiler i Vandets Krystal.

Stormen dog vexler med solklare Dage,
Kattegat bruser mod Sverriges Strand,
Kullen det kaster mod Danmark tilbage,
Deiligt at se er det stormende Vand.

Uveiret svinder, og Maanen sig hæver,
Klar som en Aand, der opstiger af Muld,
Lysende Drømme paa Bølgerne svæver,
Vandet sig blander med Straaler af Guld.

Alferne Vei over Lysbroen finder,
Lege med Maanskin, med Luft og med Hav,
Kronborg jeg seer med de glimtende Tinder
Kneisende stolt over Seklernes Grav.

Langsomt nedstiger den dalende Maane,
Solen forjager den flygtige Sky,
Nærmere skuer jeg Sverrig og Skaane,
Venskab fornyes, naar Taagerne flye.

Deilige Strand, med vor Oldtid fortrolig,
Fremtidens Syner dog ligge dig nær;
Kunde jeg vælge paa Jord mig en Bolig,
Visselig troer jeg, jeg valgte den her.